

Hans Wösten

Winterpret

Kitty, Vlekkie &
Knorretje

Inhoud

1.	DE TEKENING	4
2.	SINTERKLAAS	8
3.	IJZEL	11
4.	DE KERSTBOOM	14
5.	SNEEUW	17
6.	VUURWERK.....	20
7.	DE SLEE	23
8.	KNORRETJE IS BANG	26
9.	SNEEUWSTORM	29
10.	KNORRETJE IS ZIEK.....	32
11.	DE SNEEUWPOP	35
12.	DOOI.....	38

1. DE TEKENING

Op de boerderij van boer Jan woont Knorretje. Knorretje is een eigenwijs klein biggetje, dat dol is op slapen, modder en nog veel meer op lekker eten. Zijn twee beste vrienden zijn Kitty en Vlekkie. Kitty is een lieve poes, die alleen niet graag vies wil worden. Het kleinste stofje likt ze zo snel mogelijk van haar lichtgrijze vacht. Vlekkie is de hond van Boer Jan. Hij is jong en dol op spelletjes.

De laatste maand van het jaar was aangebroken. Het waaide hard. Bladeren dwarrelden op tot hoog in de lucht. Op de boerderij van boer Jan stond het keukenraam nog open. De boerin was vergeten om dit raam te sluiten.

Plotseling waaide de wind door het raam naar binnen. Een tekening, die op de keukentafel lag, werd door de wind gegrepen. Het was een tekening van een van de kinderen. De tekening waaide het raam uit en vloog hoog door de lucht. Vlakbij de stal van Knorretje landde de tekening weer. De tekening schoof over de grond nog een klein stukje door. Zo kwam de tekening onder de deur van Knorretjes stal terecht.

Knorretje had een klein middagdutje gedaan en werd langzaam wakker. Hij geeuwde en rekte zich eens goed uit. Hij wreef de slaap uit zijn ogen en keek de stal rond. Bij de staldeur zag hij

de tekening liggen.

‘Wat is dat nou,’ dacht hij. ‘Is de postbode soms langs geweest?’ Hij liep naar de tekening toe en haalde hem helemaal tevoorschijn. Het was een tekening van Sinterklaas en een regenboog Piet, maar Knorretje had nog nooit van Sinterklaas of een regenboog Piet gehoord. Hij vond de tekening mooi, maar ook een beetje raar.

‘Vreemd,’ dacht hij. ‘Waarom heeft die oude mijnheer een jurk aan? Het is toch geen vrouw? Ik heb tenminste nog nooit een vrouw met een baard gezien. Zou die mijnheer soms geen broeken meer hebben? Zielig zeg.’

Knorretje was nog druk bezig naar de tekening te kijken toen Kitty binnenkwam.

“Dag Knor,” zei Kitty. “Heb je goed geslapen?”

“Zeker,” zei hij, “maar moet je hier eens kijken. Ik begrijp er niets van.” Hij liet de tekening aan Kitty zien. “Begrijp je dat nou?” vroeg hij. “Een mijnheer met een jurk aan? En hij heeft ook nog een puntmuts op.”

“Dat is niet zo maar een mijnheer,” lachte Kitty. “Dat is Sinterklaas.”

“Hè?” vroeg Knorretje verbaasd. “Wat voor kaas? Schimmelkaas? Nee Kitty, dit is echt geen kaas. Dit is een mijnheer, dat zie je zo.”

“Nee,” lachte Kitty opnieuw. “Ik zei geen kaas, die mijnheer heet Sinter-klaas. Sinterklaas is binnenkort jarig en als hij jarig is dan geeft hij altijd veel cadeautjes.”

“Zo,” zei Knorretje. “Dat moet dan wel een hele aardige man zijn. Die mijnheer wil ik ook wel als vriend hebben.”

“Ja,” antwoordde Kitty, “Sinterklaas is zeker een aardige man.”

“Een ding begrijp ik nog niet,” zei Knorretje. “Waarom heeft Sinterklaas nou een jurk aan?”

“Dat is geen jurk,” zei Kitty. “Dat is een speciale jas. Die jas heeft Sinterklaas altijd aan. Zo heeft hij het ook minder koud in Nederland. Sinterklaas komt namelijk uit een warm land. Spanje, zo heet dat land.

“O,” zei Knorretje. “En die puntmuts heeft hij zeker op vanwege zijn oren? Dan worden zijn oren niet zo koud.”

Nee, dat is geen puntmuts,” zei Kitty. “Sinterklaas is geen kabouter. Die hoed noemen ze een mijter.” Knorretje keek nog eens goed naar de tekening. Hij begreep het al wat beter, maar nog niet helemaal.

“Die andere mijnheer naast Sinterklaas hè?,” vroeg Knorretje. “Wie is dat?”

“Dat is de regenboog Piet. Die Piet helpt Sinterklaas met het uitdelen van cadeautjes.”

“Zo,” zei Knorretje. “Dat zou ik ook wel willen. Houdt die Piet dan niet stiekem iets voor zichzelf? Snoep bijvoorbeeld.”

“Nee,” zei Kitty, “dat doet die Piet niet. Er zijn trouwens heel veel Regenboog Pieten en die hebben allemaal een andere gezichtskleur. Daarom noemen ze die ook regenboog Pieten. Ze werken ook heel hard, want er moeten heel veel cadeautjes uitgedeeld worden. Het is ook moeilijk werk, want ze moeten soms door schoorstenen kruipen.”

“Door schoorstenen?” vroeg Knorretje verbaasd. “Wat raar zeg. Wat doen ze dan als de kachel brandt? Krijgen ze dan geen hete voeten? En hoe gaat het met de snoep? Daar is het toch ook niet goed voor. Denk maar eens aan chocolade. Die smelt dan toch? Dat is zonde.”

“Regenboog Pieten kijken heus wel goed uit,” antwoordde Kitty. “Die houden daar rekening mee.”

“Ja, ja,” zei Knorretje, “maar zo slim zijn die Pieten niet. Waarom bellen ze niet gewoon aan bij de deur? Dat is toch veel makkelijker. Bovendien krijgen ze dan geen hete voeten.”

“Maar dan is het geen verrassing meer,” zei Kitty. “En het moet altijd een verrassing zijn.” Knorretje schudde eens met zijn hoofd. Hij begreep het niet helemaal. Hij keek nog eens naar de tekening.

“En die bruine zak?,” vroeg Knorretje. “Wat is dat nou? Neemt Sinterklaas altijd een zak aardappelen mee op reis?”

“Nee,” lachte Kitty. “In die zak zitten de cadeautjes.”

“O, zitten daar cadeautjes in,” zei Knorretje. “Nou dan zou ik graag eens in die zak willen grabbelen.”

“Ik ook,” zei Kitty, “maar cadeautjes moet je verdienen. Als je goed je best doet of goed luistert dan krijg je cadeautjes van Sinterklaas.” Knorretje kneep zijn oogjes dicht en dacht na.

“Krijgen dieren ook cadeautjes van Sinterklaas?” vroeg hij. “Ik doe altijd ontzettend mijn best. Zeker met eten. Ik eet altijd mijn hele bak leeg.”

“Nee,” antwoordde Kitty, “dieren krijgen geen cadeautjes van Sinterklaas. Sinterklaas is voor kinderen.”

“Jammer,” zuchtte Knorretje.

“Ja,” zei Kitty, “maar wij hebben weer werelddierendag.”

“Dat is waar,” zei Knorretje. Vlekkie kwam nu ook de stal binnen.

“Hoi Knor, dag Kitty,” zei Vlekkie. “Hé, wat is dat?” Vlekkie keek naar de tekening.

“Hoe kom jij nu aan die tekening?” vroeg Vlekkie weer. “De boerin zoekt zich suf naar die tekening. Haar zoontje, Paul, is erg verdrietig, omdat hij die tekening is kwijtgeraakt.”

“Ik weet het niet,” zei Knorretje. “Die tekening lag gewoon onder mijn deur. Ik dacht dat de postbode hem had gebracht.”

“Laten we de tekening terugbrengen,” zei Kitty. “Dan is Paultje ook niet meer verdrietig.”

“Goed idee,” zei Vlekkie. Knorretje pakte voorzichtig de tekening in zijn bek en samen met Vlekkie en Kitty liep hij naar de boerderij.

Voor de deur stopte Knorretje. Vlekkie begon hierop hard te blaffen, waardoor de boerin naar buiten kwam.

“Wat is er Vlek?” vroeg de ze. “Wat ben je allemaal aan het blaffen? Is er wat?” Vlekkie hield op met blaffen en keek naar Knorretje. Toen zag de boerin de tekening in de bek van Knorretje.

“De tekening!” riep de boerin blij. “Gelukkig hij is weer terecht.” De boerin juichte zo hard, dat ook Paultje naar buiten kwam.

“Mijn tekening!” riep Paultje. “Hij is terug.” O, wat was Paultje blij. De boerin en Paultje waren zo blij, dat ze de drie vrienden alledrie een heerlijke traktatie gaven.

Zo was het voor de drie vrienden ook een klein beetje Sinterklaas.

2. SINTERKLAAS

Het was diep in de nacht. Knorretje sliep en snurkte als een os. Ineens schrok hij wakker.

‘Huh,’ dacht Knorretje. ‘Wat was dat? Hoorde ik nou wat? Hij wreef wat slaap uit zijn ogen om beter in het donker te kunnen kijken, maar hij zag niets. Hij hoorde ook niets meer. Het was muisstil in zijn stal.

‘Ik zal het wel gedroomd hebben,’ dacht hij en draaide zich om verder te slapen, maar...

“Stap stap stap.” Op het dak van zijn stal hoorde Knorretje voetstappen. Hij werd er bang van. ‘Zou het een dief zijn?’ dacht hij. ‘Wat zou hij hier dan willen stelen? Mijn heerlijke stro? Of... misschien wil hij mij wel stelen, omdat ik zo ´n mooi biggetje ben.’ Hij maakte zich zo klein mogelijk.

“Stap stap stap,” klonk het opnieuw.

“Help,” riep Knorretje zachtjes. “Help. Is er iemand die mij helpen kan? Help dan toch.” Maar behalve Knorretje was er niemand in de stal. ´Als die dief mij maar niet mee neemt, ´ dacht hij. ´Dan gaat hij mij misschien wel verkopen. En dan zie ik Kitty en Vlekkie nooit meer terug. Nooit meer. ´ De tranen welden in zijn ogen.

“Weet je wel zeker dat het hier is Piet?” hoorde Knorretje een man op het dak vragen. “Ik zie hier helemaal geen schoorsteen.”

“Ik weet het niet meer. Ik dacht het wel,” hoorde hij een andere man zeggen.

´Wat? ´ dacht Knorretje. ´Willen die dieven soms een schoorsteen stelen? Hoe willen ze die dan meenemen? Een schoorsteen is toch veel te zwaar. Als ze die op hun rug nemen, worden ze zo plat als een dubbeltje. Dom zeg. ´ Hij moest er een beetje om lachen. ´Bovendien, ´ hij lachte opnieuw, ´er is hier niet eens een schoorsteen. Wat een domme dieven zijn dit zeg. ´

“Dit is wel erg klein voor een boerderij Piet,” zei de eerste man weer. “Kijk nog eens goed.”

Er klom nu een man van het dak af. Knorretje hoorde een hele hoop gestommel. Ineens ging de staldeur open en scheen iemand met een zaklamp naar binnen. Het licht scheen recht in Knorretjes ogen. Hij schrok daar ontzettend van.

“Iek,” gilte hij en sprong overeind. Hij wilde snel de stal uitlopen, maar de man met de zaklamp pakte hem vast en tilde hem op.

“Help!,” schreeuwde Knorretje. “Help. Een domme dief heeft me gegrepen. Hij denkt dat ik een schoorsteen ben. Help me!” Hij probeerde los te komen, maar de man hield hem stevig vast.

‘Wacht, ’ dacht Knorretje. ‘Ik zal hem eens een schoorsteen laten voelen. ’ Hij probeerde in de hand van de “dief” te bijten, maar dat lukte niet.

“Ach, wat ben je geschrokken hè?” zei de man. Knorretje spartelde als een vis op het droge, maar kon niet loskomen. De man aaide hem nu over zijn bolletje. Daar werd hij een stuk rustiger van. Hij keek naar degene die hem vasthad en zag een man met een vriendelijk groen gezicht. De man had ook een mooie gekleurde pet met een veer op. Het leek in ieder geval op een pet.

‘Maar.., ’ dacht Knorretje. ‘Dit is de man van de tekening. De man die Sinterklaas helpt. Ja, de regenboog Piet. Ja, dit is de regenboog Piet. ’ Hij werd nu heel rustig en likte van blijdschap over de hand van Piet.

“Hoho,” zei de Regenboog Piet. “Je hoeft mijn hand niet te wassen hoor. Mijn hand wordt er echt niet schoon van.”

“Piet, waar blijf je?,” hoorde Knorretje de andere man weer roepen.

“We zijn verkeerd Sinterklaas,” zei de Piet. “Dit is de stal.” Er klonk opnieuw wat gestommel. Even later kwam ook Sinterklaas de stal binnen.

“Ach,” zei Sinterklaas toen hij Knorretje zag, “wat een lief biggetje is dat zeg.”

Knorretje knorde van plezier. ‘Sinterklaas vindt mij een lief biggetje en vast en zeker ook mooi, ’ dacht hij. ‘Hij heeft er echt verstand van.’

“Ik geloof dat ik dit biggetje ken,” zei Sinterklaas. “Ja, warempel. Dit is Knorretje.” Knorretje knorde van blijdschap. Sinterklaas kende hem!

‘Het zal wel niet lang meer duren, ’ dacht Knorretje, ‘of ze vragen me voor de T.V. of de film. Dan kan iedereen zien hoe mooi ik ben. ’

“Zo Knorretje,” zei Sinterklaas. “Je zult wel denken, wat moet Sinterklaas in mijn stal? Nou, we hebben ons een beetje in de weg vergist, maar nu weten we het weer. We moeten hier vlakbij zijn. Bij de kinderen van Boer Jan. Ja, ja, die zijn erg lief geweest. Daar hebben we dan ook een paar mooie cadeautjes voor.” Sinterklaas glimlachte.

“Ja,” zei de regenboog Piet. “De kinderen zijn zeker lief geweest.” Knorretje knorde tevreden en likte enthousiast Piet nog eens over zijn vingers.

“Jij bent ook erg aardig Knor,” zei de Piet. “Ik denk dat we...” De regenboogPiet boog zich naar Sinterklaas toe en fluisterde hem wat in zijn oor. Sinterklaas lachte en knikte goedkeurend.

“Dat is goed Piet,” zei hij. “Dat is een uitstekend idee.” Piet zette Knorretje weer op de grond en pakte wat uit de grote bruine zak die naast hem stond.

“Gelukkig voor jou,” zei de Regenboog Piet, “is dit geen zak aardappelen.” Knorretje kreeg er bijna een kleur van. Hoe kon die Piet nou weten dat hij dat gedacht had?

“En dit is voor jou Knor,” zei Piet, “omdat we jou zo hebben laten schrikken.” Piet gaf een pakje aan Knorretje.

“Morgenochtend pas open maken,” zei Sinterklaas. “En Piet leg er ook nog twee cadeautjes bij voor Kitty en Vlekkie.”

“Zeker Sinterklaas,” lachte de RegenboogPiet. Hij pakte nog twee cadeautjes uit de zak en legde die bij het cadeautje voor Knorretje neer.

“Dank u wel,” knorde Knorretje zeer vriendelijk.

“Dag Knor,” zeiden Sinterklaas en de Piet. “Doe de groeten aan je twee vrienden.” Sinterklaas en de regenboog Piet liepen nu snel de stal uit. Ze moesten nog veel cadeautjes bezorgen.

Knorretje kon haast niet meer slapen van de spanning. Wat zou er in zijn pakje zitten? Toen het eerste daglicht de stal weer binnenviel, maakte hij dan ook snel zijn pakje open. En o, wat was hij blij! In zijn pakje zaten allerlei soorten groenten. Groenten, die hij heel lekker vond.

Het duurde niet lang of ook Kitty en Vlekkie kwamen bij Knorretje op bezoek. Deze vertelde hun het hele verhaal. Ook zij maakten daarna snel hun pakjes open.

Voor Vlekkie zat er een heerlijke kluif in en voor Kitty was er een pak met heerlijke kattenkoekjes. Zo was het voor alle drie vrienden feest, maar...

Voordat ze begonnen met smullen, zongen ze eerst heel hard samen: “Dank u Sinterklaasje.” Het leek daarbij of er met een stok op drie deksels tegelijk werd geslagen, zo’n lawaai maakte het. Toch zou Sinterklaas als hij het had gehoord vriendelijk geknikt hebben. Sinterklaas houdt namelijk veel van dieren en zeker van de drie vrienden.

3. IJZEL

Het werd langzaam winter. Soms lag er ´s morgens al een dun laagje ijs op de sloot. En ook nu in deze donkere nacht was het koud, ijskoud. Het begon ook nog een beetje te regenen. Tenminste het leek op regen. Het was namelijk geen gewone regen, maar een soort bevroren regen. Ijzel noemen de mensen dat. Het lijkt heel veel op ijs en het is zeker zo glad als ijs.

Toen het ochtend werd was alles dan ook spiegelglad. Kitty was de eerste die dat merkte. Ze was zoals gewoonlijk vroeg opgestaan en naar buiten gelopen. Ze had echter nog maar een paar passen gedaan, of BOEM! Daar lag ze.

“Miauw,” miauwde Kitty. ´Wat is dat nou?´ dacht ze. ´Heeft iemand hier soms een bananen-schil neergelegd?´ Ze keek eens om haar heen, maar ze zag niets liggen. Ze stond dan ook weer op en probeerde verder te lopen. Snel voelde ze dat haar pootjes weer weggleed en pats boem, daar lag ze weer.

´Wat is dat toch?´ dacht ze. ´Zou ik soms de glijziekte hebben?´ Ze keek nog eens goed om zich heen. Toen zag ze dat alles spiegelde van de ijzel. ´Dat is het dus,´ dacht ze. Langzaam en voorzichtig liep ze verder. Voetje voor voetje, tot ze bij de stal van Knorretje was aangekomen. Daar liep ze snel naar binnen.

“Hoi Knorretje,” zei Kitty. “Er ligt overal ijs buiten.”

“Wat?” zei Knorretje. “Hebben ze met ijs gestrooid? Dat moet ik eens zien. Ik hoop dat het chocolade-ijs is. Daar ben ik dol op.” Hij rende naar buiten en hoorde niet meer dat Kitty ´STOP´ riep. Hij had nog maar een paar passen buiten gezet of BOEM! Daar lag hij op de grond.

“Au-au!,” riep Knorretje. “Wie heeft hier een ijsbaan voor mijn stal gelegd? Wat een flauwe grap zeg.” Kitty kwam voorzichtig naar buiten gelopen.

“Dat is geen ijsbaan Knor,” zei ze, “dat ijs ligt er overal. Ik probeerde je nog te waarschuwen, maar je liep zo snel naar buiten.”

“Ik ben dol op ijs, maar niet op dit ijs,” zei Knorretje. Hij probeerde weer op te staan. Dat was een probleem. Zijn poten gleden elke keer weer weg.

“Help eens even,” zei hij tegen Kitty. “Ik kom zo geen centimeter verder.” Kitty ging achter Knorretje staan en probeerde met haar kop en poten Knorretje vooruit te duwen.

“Ik voel allemaal geprik in mijn billen,” zei Knorretje. “Wat doe je allemaal?”

“Ik probeer je vooruit te duwen,” zei Kitty hijgend, “maar je bent te zwaar voor mij. Wacht ik zal Vlekkie erbij halen.” Voorzichtig liep ze naar de boerderij.

“Opschieten!,” riep Knorretje. “Je lijkt wel een schildpad. Moet ik soms een ijsbuik krijgen?”

“Ja, ja,” riep Kitty. “Ik ga zo hard als ik kan, maar ik heb geen zin om weer te vallen.”

Toen Kitty in de boerderij was, liep ze snel naar Vlekkie.

“Vlek, Vlekkie,” zei ze. “Knorretje kan niet meer opstaan.”

“Hoe kan dat dan?” vroeg Vlekkie. Heeft hij soms te veel gegeten? Is zijn buik soms te zwaar geworden?”

“Nee, Knorretje is uitgegleden. Het is buiten spiegelglad,” zei Kitty. “We moeten hem helpen om weer in de stal te komen. Kom mee.”

Voorzichtig liep Kitty naar buiten. Vlekkie liep haar achterna. Hoewel hij gewaar-schuwd was liep hij toch nog te snel. En ja hoor, na een paar passen...PATS BOEM. Daar lag Vlekkie. Met de nodige moeite krabbelde hij weer overeind.

“Zo,” zei hij, “het is zeker glad zeg. Het is nog gladder dan een natte zeep.”

Voorzichtig liepen ze weer verder naar Knorretje.

“Hoe, hoe!,” riep Knorretje, toen hij zijn vrienden er aan zag komen. “Dat werd tijd zeg. Mijn buik lijkt wel één klont ijs. Opschieten, niet zo langzaam lopen. Moet ik hier vanavond soms nog liggen?”

“Rustig maar,” zei Vlekkie. “Je hoeft niet bang te zijn. Ik ben ook een beetje een reddings-hond.”

“Reddings-hond?” vroeg Knorretje. “Waakhond, jachthond en nu ook al een reddings-hond? Weet je zeker dat je niet ook een zeehond bent?” Vlekkie lachte en viel daardoor bijna weer op zijn snuit. Voorzichtig ging hij samen met Kitty achter Knorretje staan, waarna ze begonnen te duwen.

“Pas toch op met jullie nagels,” riep Knorretje. “Jullie prikken telkens in mijn billen en ik heb daar echt geen jeuk.”

“We doen ons best,” zei Kitty. Met de grootste moeite kregen ze Knorretje een klein stukje vooruit geduwd.

“Het lijkt wel of we een walvis vooruit moeten duwen,” hijgde Vlekkie. “Jeetje, wat ben je zwaar Knorretje.”

“Welnee, ik ben niet zwaar,” zei Knorretje. “Ik ben alleen niet zo licht. Kom op jongens, duwen. Hup een twee! Hup een twee!”

Vlekkie en Kitty duwden wat ze konden. Beetje voor beetje kwam Knorretje vooruit.

“Hup een twee! Hup een twee!,” riep Knorretje telkens. Toen hij nog een paar centimeter van de stal was hield Kitty op met duwen.

“Ik ka..kan niet meer,” hijgde ze.

“Wat nou?” zei Knorretje. “We zijn er bijna. Je kan me toch niet als een oude krant voor de deur laten liggen? Kom op Kitty. Hup een twee! Hup een twee!”

“Hou nou maar eens op met die hup een twee,” zei Kitty. “We doen hier niet mee aan een glijwedstrijd.”

“Probeer nou eens of je zelf kunt opstaan,” zei Vlekkie. “Misschien lukt het nu wel.”

Zuchtend probeerde Knorretje op te staan. Zijn poten gleden ook nu elke keer weer weg, maar toch was hij iets vooruit gekomen. Een poot kon hij al in de stal zetten. Met veel moeite kon hij ook zijn tweede poot in de stal zetten. Zo kon hij zich eindelijk naar binnen hijsen.

“Hèhè,” zei hij. “Eindelijk. Ik dacht dat ik er nooit zou komen. Ik heb nog nooit zo lang over een paar meter gedaan. Een slak gaat nog sneller.”

“Ja,” zei Kitty, “en als je ons niet had gehad, dan had je er nog gelegen.”

“Dat is zo,” zei Knorretje. “Jullie zijn hele fijne vrienden.”

Daar had Knorretje natuurlijk gelijk in. Kitty en Vlekkie bleven nog even in de stal, maar daarna liepen ze weer naar hun eigen warme mandjes terug. Ze liepen daarbij wel heel langzaam en voorzichtig, maar dat kun je wel begrijpen.

4. DE KERSTBOOM

Het was vroeg donker aan het worden. De nachten duurden langer dan de dagen. Knorretje kwam in het donker niet veel buiten en Vlekkie ook niet. Alleen Kitty kwam 's avonds nog wel eens buiten. Zo ook nu. Ze keek alleen niet vrolijk, eerder een beetje verdrietig. Ze liep naar de stal van Knorretje.

“Knorretje!” riep ze. Knorretje lag echter op zijn zij en snurkte er flink op los.

“Knorretje, Knorretje!,” riep Kitty nu heel hard.

“Huh, hè. Wie roept daar? Klaas Vaak?” Hij was wakker geworden.

“Ik ben het, Kitty. ”

“Kitty, wat kom jij nu doen? Kom je me halen om te spelen? Je weet toch dat ik niet mee ga op muizenjacht? Ik zie in het donker niet eens IETS. Ik zou overal tegen aan botsen.”

“Nee,” zei Kitty. “Ik kom omdat ik zo verdrietig ben. En bij een goede vriend kun je toch een beetje troost zoeken?”

“Ja,” zei Knorretje, “maar moet dat nu? Ik lag net zo lekker te slapen. Ik droomde dat ik vijf taarten had gekregen en dat ik die allemaal op mocht eten. Ik wilde net aan de eerste beginnen en toen werd ik wakker...”

“Nou,” zei Kitty, “dan ga ik maar. Dan kan jij je taarten gaan opeten.”

“Nee,” zei Knorretje, “dat kan nu toch niet meer. Misschien droom ik nu wel van vijf oude en keiharde broden die ik op moet eten. Nee, vertel maar. Wat is er?”

“Wel,” zei Kitty. “Er gebeurde vandaag allemaal vreemde dingen in de boerderij. Eerst werd er een boom binnen gebracht en...”

“Een boom?” vroeg Knorretje verbaasd. Bloemen, dat begrijp ik, die zet de boerin in een vaas. Maar een boom, wordt die dan ook in een vaas gezet? Dat moet dan wel een joekel van een vaas zijn.”

“Nee,” zei Kitty. “Het is een bijzondere boom, een kerstboom.”

“O,” zei Knorretje. “Is dat net zo 'n bijzondere boom als een spoorboom? Een roodwit gestreepte boom zonder takken. Zo'n boom die als de trein er aan komt naar beneden gaat?”

“Nee,” lachte Kitty al weer een beetje. “Het is wel een echte boom, een spar. Een boom met naalden in plaats van bladeren.”

“Ja, ja,” zei Knorretje. “Die ken ik wel, wat is daar dan zo bijzonder aan?”

“Nou, die bomen worden helemaal versierd,” zei Kitty. “De boerin heeft de kerstboom in de boerderij ook versierd met rode en zilveren slingers. Bovendien heeft ze prachtige kerstballen in de boom gehangen. De ballen zijn prachtig en glimmen heel mooi.”

“Wauw,” zei Knorretje. “Dat moet dan wel een hele prachtige boom zijn.”

“Ja,” zei Kitty, “dat is die ook.”

“Maar,” zei Knorretje, “waarom ben je dan zo verdrietig? Je zou toch blij moeten zijn met zo ´n mooie boom?”

“Nou weet je,” zei Kitty, “die ballen glommen zo mooi, dat het leek alsof ze een beetje bewogen. Ik wilde dat testen en daarom sloeg ik met mijn poot tegen een van die ballen aan.”

“Ja en toen begon die bal natuurlijk te bewegen,” zei Knorretje. “Dat is bij elke bal, waar je tegen aan slaat.”

“Dat is zo,” zei Kitty, “maar deze kerstbal begon met dat bewegen nog meer te glanzen. Ik vond dat zo mooi, dat ik er nog een keer tegen aan sloeg. Niet eens zo heel hard, maar de bal viel wel op de grond. In duizend stukjes. Ik schrok me rot en de boer ook. Die werd ook heel boos op mij en zei “rotkat, ga weg!” Toen ben ik maar naar buiten gegaan en daarom ben ik zo verdrietig.”

“Ach,” zei Knorretje. “Dat de boer zo boos op je was kwam van de schrik. Dat meende hij niet echt.”

“Zou je denken?” vroeg Kitty al weer een beetje vrolijker.

“Natuurlijk,” zei Knorretje.

“Wafwafwaf.” Vlekkie liep de stal binnen. “Hoi,” zei hij. “Ik hoorde hier zo ´n gepraat, dat ik dacht, ik ga hier maar eens kijken.”

“Vlekkie?” zei Kitty. “Wat doe jij hier? Jij komt ´s nachts haast nooit buiten?”

“Nee,” zei Vlekkie, “maar ik kon in mijn mand niet zo goed slapen. Alle mensen waren zo druk bezig met iets in de tuin, dat ik er een beetje dol van werd. Ik ben toen maar eens gaan kijken en jongens, wat ik toen zag! Prachtig gewoon.”

“Wat dan?” vroegen Knorretje en Kitty.

“Nou jullie kunnen het zelf ook zien,” zei Vlekkie. “Kom maar naar buiten, dan zie je het vanzelf.”

“Nou,” zei Knorretje. “Dat zou ik wel willen, maar ik zie niets in het donker. Ik bots dan overal tegenaan.”

“Dat kan wel zijn,” zei Vlekkie, “maar dit kun je wel zien. Kom maar.” De drie vrienden liepen naar buiten en daar zagen ze... een prachtige kerstboom van wel drie meter hoog. De kerstboom was versierd met rode, blauwe en zilveren slingers, maar het mooiste van alles waren de vele gekleurde lichtjes in de boom.

“Wat mooi,” zei Knorretje, “wat is dat mooi!”

“Het is werkelijk prachtig,” zei Kitty.

“Dus dat is een kerstboom,” zei Knorretje, “ik heb nog nooit zo iets moois gezien.”

“Ik zei het je toch,” zei Vlekkie.

“Ja,” zei Knorretje. “Hier ga ik elke avond naar kijken. Als ik zo iets moois zie, dan weet ik zeker dat ik een fijne droom krijg.”

“Ja,” zei Kitty, “dan droom je vast weer van vijf taarten, die je op mag eten.”

“Als dat zou kunnen,” zei Knorretje.

De drie vrienden keken nog een hele tijd naar de kerstboom, maar tenslotte liepen ze weer terug naar hun warme plekjes en daar droomden ze alledrie van die prachtige kerstboom. En Knorretje? Knorretje droomde inderdaad van vijf heerlijke taarten,. En die mocht hij alle vijf onder de kerstboom opeten.

5. SNEEUW

Het was nu echt winter geworden. Het was koud en 's nachts vroom het zelfs. Knorretje kwam niet meer buiten. Hij vond het veel te fris.

"Ik heb niet zo 'n warme jas als jullie," zei Knorretje als Kitty en Vlekkie vroegen of hij kwam spelen. "Ik heb maar een dun roze velletje." Op een avond begon het zelfs te sneeuwen. Pas toen het weer licht begon te worden hield het op met sneeuwen. Alles lag onder een dik pak sneeuw.

"Knorretje, Knorretje," riepen Vlekkie en Kitty. Ze kwamen snel naar de stal van Knorretje gerend.

"Huh," zei Knorretje, die nog niet helemaal wakker was. "Wat is er? Is er brand?"

"Nee," zei Vlekkie. Iets leuks. Er is sneeuw! Kom maar kijken!" Knorretje liep zijn warme stal uit en wilde naar buiten lopen, maar... Toen hij één pootje buiten had gezet, trok hij snel zijn poot terug.

"Kou-oud!" riep hij. "Moet ik soms bevriezen? Willen jullie soms een diepvries-varken? Vinden jullie dat soms leuk?" Hij ging weer vlug op het warme stro liggen.

"Toe nou Knorretje," zei Kitty. "Het is juist zo leuk, die sneeuw. Kom nou!"

"Leuk?" vroeg Knorretje. "Als ik het koud wil hebben, dan ga ik wel in de ijskast zitten. Dan heb ik mooi nog iets te eten ook."

"Knorretje," zei Vlekkie, "je hebt nog niet eens gekeken hoe mooi wit alles is. Kom toch."

"Wit?" zei Knorretje. "Dat zijn de muren van de stal ook en ik heb toch echt geen zin om daar de hele tijd naar te kijken."

"Maar dit is anders," zei Vlekkie weer. "Kijk dan toch."

"Nou vooruit," zei Knorretje. "Ik zal een keer kijken en dan vragen jullie het niet meer. O.k.?"

"Goed," zeiden Vlekkie en Kitty. Knorretje liep de stal weer uit naar buiten. Deze keer keek hij eens goed om zich heen.

"Ooooooh," zei Knorretje. "Wat is dat mooi. Wie heeft dat tapijt hier neergelegd? Prachtig zeg."

“Dat is de sneeuw,” zei Vlekkie. Knorretje liep nu voorzichtig verder naar buiten. Het voelde wel koud aan bij zijn poten, maar het wende een beetje.

"Had die sneeuw niet warmer kunnen zijn?" vroeg Knorretje. "Dan zou het nog leuker zijn."

“Nee, sneeuw is altijd koud,” zei Kitty. "Warme sneeuw bestaat niet." Samen liepen de drie vrienden een stukje in de sneeuw. Kitty was haast niet te zien. Haar pootjes zakten haast helemaal weg in de sneeuw. Alleen haar hoofd, haar lijfje en natuurlijk haar staart kwamen boven de sneeuw uit.

“Brrr,” zei Kitty. “Ik begin het nu toch behoorlijk koud te krijgen.”

“Vlakbij de boerderij is de sneeuw wat minder hoog,” zei Vlekkie. “Kom dan gaan we daarheen.”

Boer Jan was bezig het pad van de boerderij naar de weg sneeuwvrij te maken. Daarbij gooide hij met zijn schop elke keer de sneeuw van het pad. Ook nu schepte hij zijn schop vol sneeuw en wierp de sneeuw schuin naar achteren. Precies op het hoofd van Knorretje,

“Ie-ie-iek,” krijste Knorretje heel hard van de schrik. Maar ook boer Jan schrok van het harde gegil van Knorretje en liet van schrik de schop uit zijn handen vallen.

“Jeetje Knorretje,” zei boer Jan, “wat laat je me schrikken. Kijk en daar hebben we Kitty en Vlekkie ook. Nou jongens, loop maar snel door, want ik heb nog een hoop te doen.” Knorretje had de sneeuw uit zijn ogen gepoetst en liep samen met Vlekkie en Kitty verder.

"Brrr," zei Knorretje, "dat was koud zeg."

“Ja,” zei Kitty, “en mijn poten zijn ook erg koud. Het lijkt wel of ze steeds kouder worden.”

"Kom," zei Knorretje. "Laten we naar mijn stal gaan. Daar is het een stuk warmer." Samen liepen de drie vrienden naar de stal van Knorretje.

"Ik voel me net een ijsklont," zei Knorretje. "Ik zal blij zijn als ik weer in mijn stal ben."

“Ja,” zei Vlekkie, je begint al aardig wit te zien. Nog even en je lijkt wel een sneeuwpop. Of nee, ik bedoel een sneeuwvarken.”

“Wat is een sneeuwpop?” vroeg Knorretje.

“Dat is een pop van sneeuw,” zei Kitty. “Mensen en vooral kinderen maken die wel eens.”

“O,” zei Knorretje, “dan zullen de kinderen die pop wel niet mee naar bed nemen. Dat lijkt me nogal koud.”

“Nee,” lachte Kitty, “dat doen ze inderdaad niet. Bovendien zou die pop alleen maar gaan smelten en dan liggen die kinderen in een drijfnat bed.”

“Smelten?” vroeg Knorretje. “Wat is dat?”

“Smelten dat is als de sneeuw weer water wordt,” zei Kitty. “Als het warm wordt, dan smelt de sneeuw.”

“O,” zei Knorretje, “dat zou toch wel jammer zijn.” De sneeuw is best mooi, ook al krijg ik er koude voeten van. ”

“Hè,” zei Knorretje, toen hij zijn stal weer binnenliep. “Hier is het lekker warm hè?”

“Ja,” zei Kitty, terwijl ze lekker op het warme stro ging liggen. Vlekkie ging naast Kitty liggen, zodat ze met hun ruggen tegen elkaar aanlagen.

“Nou,” zei Knorretje, “ik geloof dat jullie zo wel zullen slapen. Ik ook, want ik ben moe geworden van dat wandelen in de sneeuw.” Hij ging op zijn buik liggen en deed zijn ogen dicht. Na een paar seconden hoorden Kitty en Vlekkie het luide gesnurk van Knorretje.

“Lieve hondenheimel,” zei Vlekkie, “wat kan Knorretje lawaai maken. Ik geloof dat een tractor minder lawaai maakt dan Knorretje.”

“Ja,” zei Kitty lachend. “Als mijn pootjes weer warm zijn, dan ga ik gauw weg. Mijn oren beginnen nu al pijn te doen.”

Even later liepen Kitty en Vlekkie snel naar hun eigen warme mandjes. Daar vielen ze al snel in slaap en droomden van die mooie witte sneeuw.

6. VUURWERK

Het liep tegen het einde van het jaar. Het was elke dag al vroeg donker. De drie vrienden gingen na het avondeten altijd even bij de kerstboom kijken. De kerstboom, die buiten in de tuin van boer Jan stond.

De laatste twee dagen waren ze echter een beetje bang geworden. Vanuit de verte hoorden de drie vrienden soms knallen en zagen ze wat rare lichtflitsen.

Ook deze avond liepen Knorretje, Kitty en Vlek-kie naar de kerstboom.

“Wat is die toch mooi,” zei Knorretje. Kitty en Vlekkie knikten.

Bam, bam! Boem, boem, boem!, klonk het ineens. Het geknal klonk erg dichtbij. Daarom schrokken ze zich rot.

“Help!” riep Knorretje. “Er wordt op ons geschoten. Help.” Hij rende weg, maar arme Knorretje. Hij was vergeten dat er sneeuw lag, gladde sneeuw. Boem! Daar viel hij boven op zijn snuit.

“Au!” schreeuwde hij. “Ik ben geraakt geloof ik. Au.” Vlekkie en Kitty schrokken even, maar begrepen al snel dat Knorretje alleen maar was uitgegleden.

“Niks aan de hand hoor Knor,” zei Vlekkie. “Je bent alleen maar uitgegleden.”

“Niks aan de hand,” zei Knorretje boos. “Niks aan de hand. Alles doet pijn. Ik zal jou eens uit laten glijden. Kijken of je dan nog vindt dat er niks aan de hand is.”

“Nou nou,” zei Vlekkie, “zo bedoelde ik het niet. Ik bedoel alleen maar dat er niet op je geschoten is.” Knorretje krabbelde weer overeind.

“Wat zou dat toch voor geknal zijn?,” vroeg Kitty. “Ik schrok me een poezenhoedje.”

“Misschien onweert het wel in de verte,” zei Vlekkie.

“Dat geloof ik niet,” zei Kitty. “Dit geknal klinkt anders.

“Ja,” zei Knorretje. “Ik denk dat het jagers zijn. We moeten maken dat we weggomen. Ik heb geen zin om als schietschijf te dienen.”

“Welnee,” zei Kitty, “als...” Maar voor Kitty haar zin kon afmaken klonk er weer luid geknal.

“Boemerdeboem! Boemboemboemboem!” Opnieuw schrokken de drie vrienden hevig. Vlekkie jankte een beetje.

“Hoho,” zei Knorretje. “Dat geknal doet al pijn genoeg aan mijn oren. Als Vlekkie nu ook nog begint te zingen, dan ben ik straks hartstikke doof.”

“Ik zing niet,” zei Vlekkie met een klein stemmetje. “Ik schrok alleen heel erg. Daarom moest ik even janken.”

“Ja, ik ben ook geschrokken Vlek,” zei Knorretje, “maar daarom ga ik hier nog niet zielig zitten te knorren.”

“Knorretje,” zei Kitty een beetje streng. “Je moet niet zo vervelend doen tegen Vlekkie. Als jij schrikt maak jij ook wel eens hoge piepgeluidjes.”

“Piepgeluidjes,” zei Knorretje boos. “Ik ben geen muis hoor.”

“Nou als jij “iek,” zegt, dan lijkt je er wel een beetje op,” zei Kitty.

“Ja,” lachte Vlekkie nu weer. “Dan lijkt je net een muis. Dat is zo, daar heeft Kitty gelijk in.”

“Daar heeft Kitty helemaal geen gelijk in,” zei Knorretje nu boos. “Weet je waar jij op lijkt...” Voordat Knorretje zijn zin kon afmaken klonk het geknal opnieuw.

“Boem! Boem! Het geknal klonk nu wel heel dichtbij.

“Ik ben echt weg,” zei Knorretje “Doei.” Knorretje rende zo snel hij maar kon naar zijn stal. Hij hield deze keer wel rekening met de sneeuw, zodat hij niet meer struikelde. Ook Vlekkie rende vlak achter Knorretje naar de stal.

“Pfff,” zei Knorretje, terwijl hij zijn stal binnenliep. “Voorlopig kom ik niet meer buiten hoor.”

“Nee,” zei Vlekkie, “ik ook niet.” De twee vrienden hijgden even uit. Ze hadden ook zo hard gerend.

“Waar is Kitty eigenlijk?” vroeg Knorretje, nadat ze weer op adem waren gekomen.

“Ja nu je het zegt,” zei Vlekkie ongerust. “Ze zal toch niet...” Vlekkie keek Knorretje verschrikt aan.

“Wat bedoel je?” vroeg Knorretje nu ook ongerust. “Bedoel dat er misschien op haar geschoten is? Nee hè?” Over zijn wang rolde een grote traan.

“Misschien valt het wel mee,” zei Vlekkie. “We moeten haar zoeken. We moeten het zeker weten.”

Vlekkie en Knorretje wilden net de staldeur uitlopen, toen Kitty de stal binnen rende. Ze botste daarbij tegen Knorretje op.

“Au!” gilde Knorretje. “Ik word aangevallen door een harig balletje! Help!”

“Welnee gekkie,” zei Kitty, “ik ben het maar.” Knorretje wreef eens in zijn ogen.

“Kitty,” zei Knorretje blij. “Kitty, je leeft nog. O, wat ben ik blij.”

“En anders ik wel,” zei Vlekkie. “O Kitty, wat ben ik blij om je weer te zien.” Vlekkie likte Kitty stevig over haar snuit.

“Jongens toch,” zei Kitty. “Wat is er gebeurt? Waren jullie zo ongerust over mij? Dat is toch helemaal niet nodig. Nee, ik heb buiten even gekeken waar al die knallen vandaan kwamen. En nu weet ik het. Het is echt heel mooi.”

“Mooi?” vroeg Knorretje. “Wat is er nou mooi aan knallen. Je krijgt er alleen maar pijn van aan je oren.”

“Nee,” zei Kitty. “Er is allemaal gekleurd vuur in de lucht. Echt prachtig! Jullie moeten gaan kijken. Kom.”

“Ik kijk wel uit,” zei Knorretje. “Straks valt dat vuur nog op je kop. Dan sta je zelf in de fik. Ik heb echt geen zin om als een kaars te branden hoor. Misschien dat jullie dat leuk vinden, maar ik toch niet.”

“Nee, wij natuurlijk ook niet,” zei Kitty. “Maar er kan niets gebeuren. Boer Jan zorgt voor die knallen en dat gekleurde vuur. En boer Jan weet heus wel wat hij doet.”

“O,” zei Vlekkie, “als boer Jan het is, dan is het niet gevaarlijk. Kom op jongens, laten we gaan.”

Zo liepen de drie vrienden weer naar buiten. Ze liepen in de richting van het geluid. Nu zagen ook Vlekkie en Knorretje het vuurwerk. Op een klein afstandje van boer Jan bleven de drie vrienden staan. Boer Jan schoot net een vuurpijl in de lucht. De vuurpijl spatte in allerlei kleuren uiteen.

“Mooi!” riep Knorretje nu. “Schitterend zeg.”

“Wauw,” zei Vlekkie. “Dit is super.”

De drie vrienden keken met open mond en grote ogen naar al het schitterende vuurwerk. Ze bleven wel wat op afstand, want de knallen vonden ze toch een beetje eng. De vuurpijlen vonden ze wel ontzettend mooi. Zo mooi, dat de drie vrienden bleven kijken totdat het vuurwerk helemaal was afgelopen. En pas toen, pas toen liepen ze weer terug naar hun warme plekjes.

7. DE SLEE

Een dik pak sneeuw lag over het hele land. De grote mensen bleven daarom maar liever binnen, dicht bij de warme kachel. Kinderen speelden wel veel buiten. Ze vonden de sneeuw prachtig. Ze gooiden met sneeuwballen naar elkaar en speelden met hun sleetjes in de sneeuw.

Ook Vlekkie vond het heerlijk om in de sneeuw te spelen. Hij vond het ook leuk om met de kinderen van de boer mee te spelen. Soms mocht hij boven op de slee zitten en dan trokken de kinderen van de boer hem voort. Hij vond dat prachtig.

De kinderen van de boer waren naar school, maar de slee stond nog buiten.

"Misschien hebben Knorretje en Kitty wel zin om met de slee te spelen," dacht Vlekkie. "Ik zal het eens vragen." Snel holde hij naar de stal van Knorretje. Toevallig was Kitty ook al in de stal van Knorretje.

"Knorretje, Kitty," vroeg Vlekkie. "Gaan jullie mee met de slee spelen?"

"Slee?" vroeg Knorretje, "dan moet je me eerst uitleggen wat een slee is? Is het soms een gevaarlijk beest? Dan wil ik daar niet mee spelen."

"Nee," zei Vlekkie. "Op een slee ga je zitten en dan kun je je door de sneeuw laten trekken."

"O," zei Knorretje, "en wie trekt er dan? Boer Jan misschien?"

"Nee," zei Vlekkie, "dat doen we zelf. Ieder op zijn beurt."

"Ik begrijp er niks van," zei Knorretje, "maar ik zal eens kijken."

"Dat wil ik ook wel," zei Kitty.

"Kou-oud," zei Knorretje toen hij eenmaal buiten was. Het lijkt wel of ik in een diepvries loop."

"Het is niet ver," zei Vlekkie, "we zijn er zo." Het was inderdaad heel dichtbij. De slee stond in de tuin van boer Jan.

"Wie heeft het 't koudste?" vroeg Vlekkie.

"Ik," zei Knorretje, "ik ben zo koud als een ijslolly."

"Toch lik ik niet graag aan je," zei Kitty, "ik heb wel eens een lekkerder ijslolly gezien."

“Degene die het het koudste heeft moet als eerste trekken, “zei Vlekkie,” want van trekken krijg je het warm. Dus Knorretje, jij begint.”

“Wat trekken?” vroeg Knorretje. “Ik ben geen paard hoor.”

“Ja, maar straks gaan wij trekken,” zei Vlekkie. “Ieder op zijn beurt. Kom op Kitty, dan gaan we op de slee zitten.” Kitty en Vlekkie klommen op de slee en Knorretje pakte moppe rend het touw vast.

“Moet ik nog met een touw in mijn bek lopen ook,” zei hij, “en wat voor een touw, dat touw is ijskoud. Bah.”

“Kom op Knor, lopen!” riep Kitty.

“Ja, ja, rustig maar, ik begin al,” zei Knorretje. Hij begon te trekken, langzaam kwam de slee in beweging.

“Joehoe!” riepen Kitty en Vlekkie. “Gaaf! Kom op Knor, harder.”

“Wat nou harder,” zei Knorretje, “ik ben geen race-auto.” Toch begon hij wat harder te lopen. Hij werd er inderdaad warm van, maar ook flink moe. En dat vond hij wat minder leuk. Een paar zweetdruppels liepen over zijn wangen naar beneden. Hij had al een aardig stukje gelopen.

“Harder, harder!” riep Vlekkie.

“Gaat het goed met je?” vroeg Knorretje. “Dacht je soms dat ik versnellingen had?” Knorretje deed nog een paar passen, maar hield toen stil.

“Zo,” zei Knorretje, “en nu zet ik geen stap meer. Nu wil ik ook op de slee.”

“O.k.,” zei Kitty, “dan zal ik trekken. Ga jij maar op de slee zitten.”

“Heerlijk,” zei Knorretje, terwijl hij op de slee klom, “nu hoef ik tenminste niet meer te lopen.” Kitty pakte het touw in haar bek en begon te trekken, maar hoe hard ze ook trok de slee kwam niet in beweging.

“Zeg komt er nog wat van?,” vroeg Knorretje. “We staan hier toch niet vastgeplakt ofzo. Ik heb deze plek nu wel genoeg gezien.”

“Pfff,” zei Kitty, “jullie zijn te zwaar. Ik krijg jullie niet vooruit getrokken.”

“Wat nou te zwaar,” zei Knorretje. “We kunnen toch echt niet lichter worden. Dus zul je harder moeten trekken. Kom op, harder, harder!”

“Pffff,” hijgde Kitty, “ik kan het echt niet.” Ze hield op met trekken.

“Wacht,” zei Vlekkie, “ik zal er af gaan,” dan is het lichter.” Vlekkie sprong van de slee af en Kitty trok opnieuw. Echter ook nu kwam de slee niet van zijn plaats.

“Wat is dat nou?” vroeg Knorretje. “Moet ik hier soms bevriezen? Ik sta hier maar en sta hier maar. Ik vries hier straks nog vast aan de grond.”

“Ik help je wel,” zei Vlekkie tegen Kitty. Hij pakte het touw nu ook vast en samen met Kitty begon hij te trekken. Eindelijk kwam de slee in beweging.

“Hèhè,” zei Knorretje, “dat zou tijd worden. Breng me maar naar mijn stal. Maar het mag wel wat harder. Een slak haalt ons zo nog in.” Kitty en Vlekkie trokken wat ze konden, maar veel harder konden ze niet. Na een paar meter moesten ze stoppen. Ze waren allebei erg moe geworden van het trekken.

“Wat is dat nou?” vroeg Knorretje. “Stoppen we soms hier omdat er een station is? Ik zie anders niets. In ieder geval stapt er niemand op de slee. We kunnen dus verder! Hup, trekken maar!” Kitty en Vlekkie waren echter te moe om verder te trekken.

“Knor, Knorretje,” hijgde Vlekkie, “we kunnen niet meer, je bent zo zwaar.”

“Mooie boel is dat,” zei Knorretje. “Ik trek jullie wel heel ver en jullie trekken mij over zo’n rotstukje. Ik zal nog eens vaker met jullie gaan sleeën zeg, maar toch niet heus.”

“Sorry,” zei ook Kitty, “maar...maar we kunnen echt niet meer.”

“Nou ja,” zei Knorretje, “dan loop ik de rest maar. Jullie moeten nog wel wat gaan oefenen met sleeën. Misschien dat jullie dan nog wel net zo goed worden als ik.”

“Zo kan het wel weer Knorretje,” zei Kitty.

De drie vrienden namen afscheid. Knorretje liep naar zijn stal en Kitty liep naar haar warme mandje. Vlekkie bracht eerst de slee nog terug en ging daarna ook heerlijk in zijn mand uitrusten. Want moe waren ze er wel van geworden!

8. KNORRETJE IS BANG

Het was diep in de nacht. Het waaide hard. De wind waaide door de kieren van de stal. De wind waaide zo hard dat het soms leek alsof hij floot. “Fúúúúhh,” zo klonk de wind. Knorretje had er geen last van. Hij lag heerlijk in zijn stal te snurken.

Ineens schrok hij wakker. Wat was dat? Hij had wat gehoord. Het was een eng geluid. Hij luisterde nog eens goed. Nee, nu hoorde hij niets meer. Hij hoorde alleen de wind. ‘Ik zal het wel gedroomd hebben,’ dacht hij en deed zijn ogen weer dicht om verder te slapen.

“Ie-ie-ieh,” klonk een piepend en krakend geluid. Direct was Knorretje klaarwakker. Het was ook een heel eng geluid. Hij rilde. ‘Wat zou dat kunnen zijn?’ dacht hij. ‘Zou er een eng beest in de stal zijn?’ Hij spitste zijn oortjes om goed te kunnen luisteren. Aan zijn ogen had hij weinig, want het was pikdonker in de stal. Hij hoorde hoe de wind hard om de stal heen blies en hoorde de wind fluiten door de kieren in de stal.

“Ie-ie-ie,” hoorde hij opnieuw. “Ie-ie-ie.” Hij kroop diep onder het stro. ‘Wat zou het toch kunnen zijn?’ dacht hij. ‘Het zal toch geen spook zijn? Zo’n eng spook, dat er uit ziet als een wit laken. Nou, als het spook is dan zal ik hem eens een lesje leren. Ik leg dat laken gewoon in een knoop. Of nee..., ik weet nog wat beters. Ik stop hem gewoon in de wasmachine. En daarna zet ik de wasmachine aan. Ik laat hem net zo lang draaien totdat dat spook misselijk is geworden. Haha. Zo zal ik hem krijgen.’

“Ie-ie-ie-ie,” klonk het weer in de stal. Hij kroop van angst helemaal in elkaar. Het was zo’n eng geluid! ‘Wat een griezel moet dat zijn,’ dacht Knorretje. ‘Zou het een echt spook zijn? Maar wacht eens... Kitty zei dat spoken niet bestaan. Het kan dus geen spook zijn.’

“Kom maar te voorschijn!” riep hij. “Spoken bestaan niet! Je hoeft me niet voor de gek te houden. Ik ben een heel slim varkentje.” Niemand gaf antwoord. Er kwam ook niemand te voorschijn. Niet dat Knorretje dat had kunnen zien, want daarvoor was het te donker.

“Zeg nu maar wie je bent,” zei hij weer. “Anders zal ik zelf eens voor spook gaan spelen. Reken maar dat je dan bang wordt.” Het bleef stil.

“Goed,” zei hij. “Je hebt er om gevraagd.” Hij haalde eens diep adem en riep “Kno-ho-hor. Kno-ho-hor.”

“Zo,” zei hij. “Nu ben je zeker bang?” Er kwam geen antwoord.

“Ie-ie-ie,” hoorde Knorretje weer. Opnieuw schrok hij zich een hoedje. ‘Wat is dat toch?’ dacht hij bang. ‘Zou het een monster zijn?’

“Wie ben jij?” vroeg hij nu met een klein stemmetje. “Ben jij een monster?” Er klonk geen antwoord. Het bleef stil. “Fúúúúhh,” waaide alleen de wind.

“Geef antwoord,” zei Knorretje harder. “Anders grijp ik je. Ik ben een heel groot en sterk varken.” Opnieuw bleef het stil. Angstig kroop hij weg in een hoekje van zijn stal. Hij stootte daarbij zijn hoofd., maar dat maakte hem niets uit. Hij kroop onder het stro weg, zo ver als het maar kon. Zo zou die engerd hem tenminste niet kunnen zien. Een paar stro-otjes kriebelden wat. Een strootje kriebelde vlak bij zijn snuit. Hij voelde dat er een nies aankwam.

“Ha...ha...hatsjie,” nieste hij heel hard. ‘Jeetje,’ dacht hij. ‘Dat was wel erg hard. Nu weet die engerd waar ik zit. Ik moet me ergens anders gaan verstoppen.’ In het donker liep hij naar een ander plekje, waarbij hij over zijn poten struikelde.

“Au,” jammerde hij. ‘Het lijkt wel of ik in een spookhuis zit. Bah, ik vind het helemaal niet leuk.’

“le-ie-ie,” hoorde hij weer. Daarna klonk een harde knal. Hij maakte een sprongetje van schrik.

“Help,” riep hij. “Ze schieten op mij. Help.”

“le-ie-ie-ie,” klonk het opnieuw.

“Niet schieten,” riep hij. “Ik ben geen groot varken. Ik ben maar een klein biggetje.” Niemand gaf antwoord. Alleen de wind, die bleef maar waaien. Verstijfd van angst zat hij in een donker hoekje.

“BAM!” Opnieuw klonk een harde knal.

“Help, help! Niet schieten. Ik geef me over. Waar ben je?” Het bleef stil.

Niemand zei wat. Ook Knorretje bleef stil liggen. Hij zei niets meer. Hij wachtte en wachtte maar, alleen wist hij niet waarop.

Langzaam werd het ochtend. Het eerste licht kwam in de stal. Eindelijk kon Knorretje weer een beetje zien. Hij keek of hij de engerd zag, maar hij zag hem nog steeds niet. Het was nog te donker. Wel hoorde hij regelmatig enge geluiden. Hij was er een beetje aan gewend geraakt, maar het was nog steeds erg griezelig.

“le-ie-ie,” ging het weer. Hij keek in de richting van het geluid. Hij zag niets. Nee, er was niets te zien. ‘Zou die engerd soms onzichtbaar zijn?’ dacht hij.

“le-ie-ie,” hoorde hij opnieuw. Hij keek nog eens goed. Zag hij daar niet wat bewegen? Ja, daar bewoog wat! Hij werd nu heel bang.

“Ben jij het griezel?,” riep hij. Niemand gaf antwoord. Hij keek nog eens goed in de richting van het geluid. Nee, nu zag hij ook niets meer bewegen. ‘O,’ dacht hij, “ik wou dat het ochtend was, dan is het licht. Bovendien zijn Vlekkie en Kitty er dan ook weer.”

“Ie-ie-ie,” klonk het weer. Hij tuurde opnieuw in de richting van het geluid. Ja, daar bewoog wat! Hij keek nu heel goed. Maar, maar... Het was de deur. De deur van de stal.

“BAM!” De deur van de stal waaide hard tegen een houten balk aan. ‘Dus dat waren de knallen,’ dacht Knorretje.

“Ie-ie-ie,” hoorde hij weer. De deur van de stal waaide langzaam een beetje open. ‘En dat waren die enge geluiden. Een deur die open waait. Ben ik daar nou zo bang voor geweest? Voor zo’n stomme deur?’ Hij liep naar de deur toe en trapte er met zijn poot tegen aan.

“Au!,” gilde hij. “Dat doet pijn hoor deur. Zit je me eerst bang te maken en nu doe je me nog pijn ook.” Hij ging weer in het stro liggen. ‘Nou ja,’ dacht hij. ‘Ik ben blij dat ik nu weet dat het de deur was. Kan ik eindelijk lekker gaan slapen.’

“Knorretje, Knorretje.” Zijn twee vrienden liepen de stal binnen.

“Opstaan luilak,” zei Vlekkie. “We gaan lekker in de sneeuw spelen.”

“Spelen?” zei Knorretje. “In de sneeuw? Nu niet hoor. Ik wil eerst nog wat slapen. Kom over een paar uur maar terug.”

“Over een paar uur?” herhaalde Kitty. “Wat ben jij een slaapkop zeg. Nou ja, kom Vlek. Dan gaan wij toch spelen.”

“Ja,” zei Vlekkie. “Wat zijn die varkens toch lui!”

Die Vlekkie en Kitty! Ze konden ook weten dat Knorretje de halve nacht wakker was geweest.

9. SNEEUWSTORM

Het was een ijskoude dag. Op de boerderij was Knorretje nog niet buiten geweest.

‘Hm,’ dacht Knorretje. ‘Ik word een beetje suf-fig van al dat bin-nen zitten. Ik krijg er gewoon een houten kop van. Ik zal toch eens buiten gaan kij-ken.’ Langzaam liep hij naar buiten. Er lag overal nog steeds een dik pak sneeuw. Het was echt koud. Hij rilde even.

‘Waarom vinden ze toch geen jassen uit voor varkens?’ dacht hij. ‘Zo moeilijk is dat toch niet. Ik zou nu wel een dikke jas kunnen gebruiken.’ Ondanks de kou wandelde hij verder. Iets verderop, in het weiland, zag hij een beken-de staart boven de sneeuw omhoog steken. De staart ging snel heen en weer. Het was de staart van Kitty.

“Hé Kitty,” riep Knorretje. “Je hoeft niet zo te vlaggen met je staart hoor. Ik had je anders ook wel gezien.”

“Ik ben helemaal niet aan het vlaggen,” zei Kitty. “Ik ben aan het jagen.”

“O,” zei Knorretje. “Heb je al wat bladeren gevangen?”

“Nee,” zei Kitty, “ik had bijna een muis te pakken, maar door jouw geroep is het mislukt.”

“Wat maakt dat nou uit” zei Knorretje. “Wat moet je met zo’n muis? Als het nou een chocolademuis was, ja dan zou het wat anders zijn.”

“Ach je begrijpt er niets van,” zei Kitty geïrriteerd..

Vanuit de verte had Vlekkie zijn twee vrienden al gezien. Snel liep hij naar ze toe.

“Waf, waf,” zei hij. “Allebei een dubbele waf.”

“Dank je wel,” zei Knorretje. “Alleen ik hou niet zo van waffen en zeker niet van een dubbele. Ze doen alleen maar pijn aan mijn oren.”

“Zeurpiet,” zei Vlekkie lachend. “Je bent gewoon jaloers op mijn stem. Ja, dat kan ik begrijpen als je alleen maar kunt knorren met je stem.”

“Wat knorren?,” zei Knorretje boos. “Varkens hebben hele mooie stemmen. Varkens kunnen ook heel mooi zingen. Zal ik eens wat zingen?” Voor Kitty en Vlekkie wat konden zeggen begon hij te zingen.

“Knor, kno-hor, kno-hòr, knorknorknor!” Het leek alsof er twee opaatjes tegelijk aan het snurken waren.

“Knor, Knorretje,” zei Kitty, “we vinden het prachtig hoor, maar nu is het wel genoeg.”

“Ja?” vroeg Knorretje. “Zeker weten?”

“Zeker weten,” zei Kitty, “Laten we nu maar wat gaan spelen. Dat is nog leuker.”

“Daar heb je gelijk in,” zei Knorretje.

“Goed,” zei Vlekkie, “Wat voor spel zullen we gaan spelen?” De drie vrienden dachten na, maar...

Langzaam was de lucht grijzer en grijzer geworden. Een paar verdwaalde sneeuwvlokjes vielen al uit de lucht. Een zo’n sneeuwvlokje viel boven op de snuit van Knorretje.

“Ie-iek,” schreeuwde hij. “Wat is dat nou? Wie gooide een ijskoud watje naar mij? Was jij dat Vlek?”

Voordat Vlekkie kon antwoorden brak de lucht open en vielen er talloze sneeuwvlokjes uit de lucht. Het sneeuwde niet zo’n beetje hard ook. Het sneeuwde zo hard dat de drie vrienden binnen een paar seconden witte jasjes van sneeuw kregen.

“Koud, koud, koud!” riep Knorretje. “Help, ze willen me zeker invriezen.”

“Welnee,” zei Vlek, “het is alleen maar sneeuw.”

“Alleen maar sneeuw,” piepte Knorretje. “Ik zie alleen nog maar sneeuw. En waarom hebben jullie van die gekke witte jassen aan? Willen jullie soms voor spook gaan spelen? Sneeuwspoken zeker?”

“Jij hebt ook zo’n jas aan, hoor,” zei Vlekkie. “Het is alleen geen jas, maar een laagje sneeuw.”

“Een laagje sneeuw,” bibberde Knorretje, “een laagje sneeuw. Ik bevries zowat.”

“Ja kom op jongens,” zei Kitty, “naar de stal. “Rennen!” Kitty en Vlekkie renden naar de stal.

“Wacht!,” piepte Knorretje. “Ik zie niets meer. Ik heb sneeuw in mijn ogen gekregen. Wacht!”

Kitty en Vlekkie waren echter al weggerend.

Knorretje stond nu helemaal alleen in de sneeuwstorm. De wind gierde om hem heen. Hij kwam steeds meer onder de sneeuw te zitten.

“O,” piepte hij zielig, “mijn beste vrienden hebben me in de steek gelaten. Ze laten me gewoon in de sneeuw staan. Wat moet er van me worden? Mis-schien word ik zo wel een sneeuw-varken. Ik heb het zo kou-oud.” Hij knipperde eens met zijn ogen. Hij zag

nog steeds niets. Hij zag alleen maar witte vlekken. Hij wreef met een poot over zijn ogen, maar ook dat hielp niet.

“Help,” zei hij. “Help, is er iemand die mij kan helpen? Het mag ook een spook zijn. Ik zal niet schrikken, alles is toch al wit.”

“Waf waf!,” klonk het ineens.

“Wie is daar?,” vroeg Knorretje met een klaagstemmetje. “Iemand die verkouden is misschien?”

“Welnee,” zei Vlekkie boos. “Ik ben het, dat weet je heus wel.”

“Sorry,” zei Knorretje, “je hebt ook zo’n schorre stem en ik zie niets, helemaal niets.”

“We waren je al kwijt,” zei Vlekkie. “Daarom ben ik teruggelopen om te kijken waar je bleef.”

“Lief van je Vlek,” zei Knorretje. “Wil je me in de goede richting duwen?”

“Nou,” zei Vlekkie. “Ik vind het niet zo fris om tegen je billen te duwen. Ik loop wel voor je uit en dan blaf ik. Zo kan je het geluid volgen.”

“Dat is goed,” zei Knorretje, “maar niet te hard blaffen hè. Anders krijg ik ook nog last van mijn oren.”

“Zeurpiet,” mopperde Vlekkie. “Nou kom op. Waf, waf.”

Zo liep Knorretje achter Vlekkie aan terug naar zijn stal. Kitty lag al op haar twee vrienden te wachten. Toen hij weer in zijn stal terug was, likte ze hem vriendelijk over zijn snuit.

“Hoho,” zei Knorretje, “niet likken. Ik ben al nat genoeg van die sneeuw.” Kitty lachte.

Het duurde even, maar na een tijdje was de sneeuw uit Knorretjes ogen verdwenen. Hierna kon hij weer zien.

Buiten sneeuwde het nog steeds. Er lag al een dik pak sneeuw over het land. De drie vrienden hadden er echter nu geen last meer van. Zij lagen heerlijk warm en droog in de stal.

10. KNORRETJE IS ZIEK

Het was hartje winter. De dagen waren koud. Vlekkie en Kitty vonden dat niet zo erg, die hadden toch een dikke jas aan. Knorretje vond het wat minder leuk. Hij rilde soms en keek dan jaloers naar Kitty en Vlekkie.

“Ik wou dat ik zo’n warme jas had,” zei Knorretje dan tegen Kitty of Vlekkie. “Kan ik hem niet eens van je lenen?” Dat ging natuurlijk niet, maar dat wist Knorretje wel.

De laatste tijd had Knorretje erg veel buiten gespeeld. Ook als het sneeuwde en het buiten koud was. Hij vond het spelen met Kitty en Vlekkie ook zo leuk. Misschien had hij wat te vaak buiten in de kou gespeeld. Hij voelde zich in ieder geval niet lekker. Hij had hoofdpijn en buikpijn. Hij was ook warm van de koorts. Ziek lag hij dan ook in zijn stal.

“Ooh,” zei hij. “Ik heb zo’n hoofdpijn. Het lijkt wel of iemand op mijn hoofd timmert. Kan die man niet ergens anders gaan timmeren?” Vlekkie kwam de stal binnen gelopen.

“Waf, waf,” blafte Vlekkie hard. “Een hele goede blaf. Wat zeg ik? Nee, een hele beste blaf. Waf, waf.”

“Niet zo hard!,” zei Knorretje tegen Vlekkie. “Je toetert zo. Ik heb al zo’n hoofdpijn. Nu doen mijn oren ook al pijn.”

“Wat is er?” vroeg Vlekkie bezorgd. “Ben je ziek?”

“Ja,” zei Knorretje zielig. “Er zit iemand op mijn hoofd te timmeren.”

“Ik zie anders niemand,” zei Vlekkie. “Waar is die dan?”

“Nee suffie,” zei Knorretje. “Alsof! Het is alsof er iemand op mijn hoofd timmert. Natuurlijk niet echt. Anders had ik hem allang een lesje geleerd.”

“Wat naar voor je,” zei Vlekkie. Hij voelde met zijn poot aan Knorretje.

“Wat ga je doen?” vroeg Knorretje. “Ga je je poot aan mij afvegen? Niet doen hoor.”

“Nee natuurlijk niet,” zei Vlekkie. “Ik voel even hoe warm je bent. Je voelt heet aan. Je lijkt wel een kachel.”

“Pas dan maar op dat je je poot niet verbrandt,” zei Knorretje. “Kachels zijn erg heet.”

“Zo erg is het ook weer niet,” lachte Vlekkie. “Heb je veel pijn?”

“Ja,” zei Knorretje. “Ik heb vooral pijn in mijn hoofd. Misschien komt dat wel omdat ik zo slim ben. Als je zo slim bent als ik, dan denk je veel. Ik geloof dat je van te veel denken hoofdpijn krijgt.”

“Ik zie je bijna nooit denken,” zei Vlekkie.”

“Nee logisch toch. Je kan toch niet zien of iemand denkt!,” zei Knorretje. “Er gaat dan toch niets bewegen.”

“Nee,” zei Vlekkie, “dat is waar. Waar denk je dan aan?”

“Nou,” zei Knorretje. “Ik denk heel veel aan eten. Vooral aan lekker eten. Ik denk dan: Wat is het lekkerste? Taart, pudding of ijs? Ik moet dat niet meer doen. Ik moet niet meer zoveel denken. Je krijgt daar hoofdpijn van.”

“Je zit alleen maar aan eten te denken,” zei Vlekkie. “Taart, pudding, ijs. Van jouw denken zou ik buikpijn krijgen.”

“Ach,” zei Knorretje. “Was ik maar wat dommer, dan zou ik wat minder denken. Was ik maar net zoals jij.”

“Dat is ook niet aardig,” zei Vlekkie. “Ik ben een heel slim hondje.”

“Miauw, miauw,” zong Kitty hard toen ze de stal binnen kwam. “Vlekkie een goede miauw en Knorretje een goede miauw. Vandaag is een heerlijke miauw-dag.”

“Wat nou miauw-dag,” zei Knorretje. “Ik heb een au-dag. Ik ben ziek.”

“Wat heb je dan?,” vroeg Kitty bezorgd.

“Ik heb hoofdpijn, buikpijn en door jullie heb ik ook nog oorpijn,” zei Knorretje.

“Ach Knorretje toch,” zei Kitty. “Wat zielig voor je. Zal ik je eens lekker verwennen?”

“Hoe dan?,” vroeg Knorretje. “Ik ben ziek hoor. Ik lust nu geen taart. Of... nou ja, een klein stukje dan. Of nee, doe toch maar een groot stuk.”

“Die Knorretje,” zei Vlekkie. “Zelfs nu hij ziek is denkt hij nog aan eten.”

“Ik moet toch ook beter worden,” zei Knorretje. “Als je niks eet word je ook niet beter.”

“Dat is waar,” zei Kitty, “maar ik heb geen taart. Ik kan je wel lekker instoppen. Lekker in het stro. Vind je dat fijn?”

“Instoppen?,” zei Knorretje. “Ga je dan allemaal stro op me gooien? Van die strootjes, die overal kriebelen? Nee, dank je wel hoor. Ga Vlekkie maar instoppen. Die vind het misschien wel leuk.”

“Nee,” zei Kitty. “Jij bent ziek. Daarom wil ik jou verwennen. Als ik je instop lig je lekker warm.”

“Nog warmer?” zei Knorretje. “Ik heb het al zo heet. Ik ben net een kachel. Je kan me alleen niet uit zetten.”

“Ach Knorrie toch,” zei Kitty. Ze vond het zielig dat Knorretje zo ziek was.

“Oooh,” kreunde Knorretje weer. “Mijn hoofd doet zo’n pijn. Ik wou dat ik hem er even af kan schroeven. Ooh, wat doet het pijn.”

“Wat kunnen we voor je doen?” vroeg Vlekkie. “Kunnen we je ergens mee helpen?”

“Ik weet het niet,” zei Knorretje. “Misschien niet zo hard blaffen. Je hebt zo’n harde stem.”

“Zal ik dan heel zacht een liedje voor je zingen?” vroeg Vlekkie. “Een slaapliedje. Dan kun je lekker in slaap vallen en beter worden.”

“Alsjeblieft niet,” kreunde Knorretje. “Van jouw gejangk valt niemand in slaap. Daar wordt juist iedereen wakker van.”

“Ik kan wel heel mooi zingen,” zei Vlekkie een beetje boos. “Ja toch Kitty?”

“Zeker,” zei Kitty. “Je kan heel mooi zingen. Alleen Knorretje vindt het nu het fijner als het stil is. Ja toch hè Knor?”

“Jaah,” zei Knorretje zielig. “Ooh, mijn buik doet ook zo raar. Het lijkt wel een draaimolen.”

“We kunnen het beste maar gaan,” zei Kitty tegen Vlekkie. “Dan kan Knorretje rusten en beter worden. Is dat goed Knor?”

“Ja,” zei Knor. “Misschien dat het straks wat beter gaat.”

Vlekkie en Kitty liepen de stal weer uit. Knorretje deed zijn ogen weer dicht en viel snel in slaap. Deze keer bleef hij lang slapen. Dat was maar goed ook, want zo werd Knorretje langzaam weer een beetje beter. Na twee dagen was Knorretje weer helemaal beter.

11. DE SNEEUWPOP

“Drup, drup, drup...” Hier en daar hoorde je het gedruppel van de smeltende sneeuw. De sneeuw lag niet meer zo hoog als een week geleden. Toen had er echt een dik pak sneeuw gelegen. Hoewel Knorretje de sneeuw prachtig vond, was hij de laatste tijd niet meer zoveel buiten geweest. De sneeuw was mooi, maar ook zo koud!

Ook Kitty was de laatste tijd veel in haar warme mandje blijven liggen. Kitty vond de sneeuw niet alleen koud, maar ook erg hoog. Hierdoor kon ze ook niet goed lopen in de sneeuw.

Vlekkie vond het wel heerlijk in de sneeuw. Hij was veel buiten en rolde dan vaak op zijn rug in de sneeuw. Zo'n plezier had hij erin. Hij vond het dan ook jammer dat de sneeuw nu aan het smelten was. Vlekkie wilde nog een keer goed van de sneeuw genieten en dat deed hij het liefste samen met Kitty en Knorretje. Zo kwam het dat Vlekkie al vroeg in de morgen bij Knorretje stond te blaffen.

“Wat is er?,” vroeg Knorretje. “Ben je verkouden?”

“Nee,” zei Vlekkie, “ik blaf.”

“O,” zei Knorretje. “Je leek op een hoestend oud mannetje.”

“Hahaha, maar niet heus,” zei Vlekkie. “En als jij knort lijkt jij net op een snurkend oud mannetje! Maar,” zei Vlekkie, “ik kom hier niet om ruzie te maken, maar om te vragen of je met mij in de sneeuw wilt gaan spelen.”

“Dat zou ik wel willen,” zei Knorretje, maar dan moet je zorgen dat ik sokken krijg, dikke warme sokken. Mijn voeten worden veel te koud van de sneeuw.”

“Ik heb nog nooit een varken met sokken gezien,” zei Vlekkie. “Bovendien is er niet zo veel sneeuw meer. Dus kom nou, ik wil je ook iets leuks laten zien.”

“Nou vooruit dan,” zei Knorretje en hij liep achter Vlekkie aan naar buiten. Samen liepen ze naar Kitty. Ook Kitty had eerst niet zoveel zin, maar Kitty was erg nieuwsgierig naar wat Vlekkie zou laten zien. Daarom ging ze mee.

“Het is in de tuin van de boer,” zei Vlekkie.

“Wat is het dan?” vroegen Knorretje en Kitty.

“Jullie zullen het wel zien,” zei Vlekkie. Toen de drie vrienden de tuin van de boer inliepen zagen ze het. Er stond een mooie, grote sneeuwpop. Een sneeuwpop met een

zwarte hoed en met een das om zijn nek. In zijn gezicht had hij twee zwarte kraaloojes en als neus had hij een wortel.

“Lieve hemel,” zei Knorretje, “wat ziet die mijnheer wit. Zou hij ziek zijn? Moeten we een dokter halen?”

“Nee,” lachte Vlekkie. “Dat is nou een sneeuwpop.”

“Een sneeuwpop?” zei Knorretje verbaasd. “Kan hij praten? Dag mijnheer de sneeuwpop, ik ben Knorretje. Hoe heet u?”

“Nee,” lachten Kitty en Vlekkie. “Een sneeuwpop kan niet praten. Hij is gemaakt van sneeuw.”

“Ach, wat is die knap gemaakt,” zei Knorretje. “En die neus..., die neus lijkt wel een wortel. Ik ben dol op wortels.”

“Als je er maar van afblijft,” zei Vlekkie. “De sneeuwpop is gemaakt door de kinderen van de boer en die zouden verdrietig zijn als jij de neus van de sneeuwpop op zou eten.”

“Ik kan niet eens bij die neus,” zei Knorretje. “Die zit veel te hoog. Het lijkt wel of die sneeuwpop verkouden is. Er vallen voortdurend druppels op de grond. Misschien moet hij zijn neus eens snuiten.”

“Dat is smeltende sneeuw,” lachte Vlekkie. “Dat komt heus niet uit zijn wortel-neus.”

“Smeltende sneeuw, smeltende sneeuw,” zei Knorretje. Hij dacht na. “Misschien is de sneeuw in mijn modderpoel ook weer gesmolten. Dan kan ik weer fijn in de modder gaan rollen.”

Hij holde de tuin uit op weg naar zijn modderpoel.

“Knorretje!,” riepen Vlekkie en Kitty nog, maar hij hoorde niets meer.

Daar was zijn modderpoel. O, wat had hij die gemist. Een, twee, drie grote passen en hup daar sprong hij in zijn modderpoel.

“Au-au-au!,” schreeuwde Knorretje. Er lag weliswaar een klein beetje water op de modderpoel, maar het zand daaronder was nog keihard bevroren.

Kitty en Vlekkie kwamen nu ook aangerend. Toen de twee vrienden Knorretje een beetje duizelig op de modderpoel zagen liggen, probeerden ze hun vaart in te houden. Door de gladheid ging dat echter moeilijk. Ze gleden dan ook door de modderpoel tegen Knorretje aan.

“Au!” schreeuwde Knorretje weer. “We zitten hier niet in de botsauto’s. Ik geloof dat ik helemaal bont en blauw ben.” Vlekkie en Kitty hadden niets. Ze waren alleen maar

geschrokken, maar toen ze eenmaal over hun schrik heen waren, moesten ze er erg hard om lachen. Knorretje niet. Die zei alleen maar “au, au.”

Voorzichtig kwam Knorretje weer overeind. Hij zette een, twee passen en toen gleden zijn pootjes weer uit. Boem! Daar lag hij weer.

“Au, au, ik word hier helemaal gek van en mijn vrienden zitten me ook nog een beetje uit te lachen. Help me liever.”

Dat deden Kitty en Vlekkie. Ze duwden tegen Knorretje aan tot hij weer overeind stond. Een beetje steunend op zijn twee vrienden liep hij de gladde modderpoel uit.

“Jongens,” zei Knorretje, “sneeuw en ijs is prachtig, maar voor mij is het niets. Ik ga weer terug naar mijn stal.” Langzaam slofte hij als een oud opaasje naar zijn stal.

Kitty en Vlekkie bleven nog wat langer in de sneeuw spelen. Ze ravotten een hele tijd met elkaar en probeerden elkaar met hun poten onder de sneeuw te gooien.

Na een tijdje kreeg Kitty er genoeg van en ging ze terug naar boerderij. Vlekkie bleef nog even in de sneeuw spelen. Even maar, want toen ging ook Vlekkie naar huis en dook daar in zijn warme mandje.

12. DOOI

Het was de laatste tijd niet meer zo koud. Langzaam maar zeker trok koning winter zich terug. Soms scheen er zelfs al een heerlijk zonnetje, zoals nu. Knorre-tje zag hoe het zonlicht in zijn stal scheen.

‘Huh,’ dacht Knorretje. ‘Wat krijgen we nou? Schijnt er iemand met een zaklantaarn in mijn stal? De regenboogPiet kan het niet zijn, want die is allang terug naar Spanje. Zou het een dief zijn? Een dief, die stiekem stro uit mijn stal wil pikken? Mijn heerlijke stro? Dan zal ik hem eens een lesje leren.’

Hij kroop voorzichtig naar de staldeur. Daar wachtte hij totdat de deur zou open-gaan. Hij had een poot opgeheven om de “dief” een klap te kunnen geven. Hij wachtte en wachtte, maar... Er kwam niemand binnen, alleen het zonlicht bleef de stal binnenschijnen.

‘Ik begrijp er niets van,’ dacht Knorretje. ‘Waar blijft die dief nu? Ik wou dat hij binnenkwam. Ik krijg een stijve poot van al dat wachten.’ Knorretje wilde net zijn poot weer laten zakken, toen de staldeur openging. ‘Zo,’ dacht hij, ‘nu zal ik die “dief” eens een klap verkopen.’

Zonder goed te kijken wie er binnen kwam, haalde Knorretje flink uit met zijn poot. En... raakte Vlekkie boven op zijn kop.

“Aiaiai,” jankte Vlekkie. “Aiai.”

“Sorry, sorry,” zei Knorretje. “Sorry hoor, ik wist niet dat jij het was. Waarom schijn je dan ook met een zaklamp in mijn stal? Wilde je me soms bang maken? Dat lukt je nooit. Je weet toch hoe dapper ik ben.”

“Aiai,” jankte Vlekkie nog eens. “Ach, wat klets je nou? Ik heb helemaal niet met een zaklamp in je stal geschenen. Ik heb niet eens een zaklamp.”

“O,” zei Knorretje. Hij krabbelde eens met zijn poot achter zijn oren. “Ja nu je het zegt. Een hond met een zaklamp heb ik inderdaad nog nooit gezien. Maar, wat is dat dan? Kijk eens! Kijk eens hoe dat licht in mijn stal schijnt. Hoe kan dat dan? Heb je soms iemand buiten gezien Vlek?”

“Nee, ik heb niemand buiten gezien,” zei Vlekkie. “En dat licht is niet van een zaklamp, maar van de zon sufferd.”

“De zon?,” vroeg Knorretje verbaasd. “De zon met zo veel licht? Is het dan al weer lente?”

Vlekkie wreef nog eens met zijn poot over de pijnlijke plek op zijn kop.

“Nee het is nog geen lente,” zei Vlekkie. “Maar het scheelt niet zo veel meer. Het dooit buiten.

“Wat?” zei Knorretje verschrikt. “Zijn er doden buiten? Wat erg zeg. Hoe is dat dan gebeurt?”

“Nee er zijn helemaal geen doden buiten,” zei Vlekkie. “Hoe kom je erbij? Nee, het dooit buiten.”

“O,” zei Knorretje. “Is dat erg dan? Het klinkt nogal griezelig.”

“Het is helemaal niet griezelig,” zei Vlekkie. “Dooien is hetzelfde als smelten. Je weet toch wel wat smelten is? De sneeuw wordt dan weer water.”

“Jaja,” zei Knorretje, “wat smelten is dat weet ik wel, maar dooien...” Hij knorde eens, want hij begreep het nog steeds niet helemaal.

“Hoi Vlek, hoi Knor.” Kitty liep de stal binnen.

“Kitty,” zei Knorretje. “Alles goed met je? Was het niet gevaarlijk. Het dooit hè.”

“Ja het dooit,” zei Kitty, “maar dat is toch niet gevaarlijk.” Ze keek verbaasd naar Knorretje.

“Nou,” zei Knorretje, “Als het dooit wordt alle sneeuw en ijs weer water. Dat heeft Vlekkie gezegd. En het is toch niet leuk als je ineens zo’n plens ijskoud water over je heen krijgt. Ik moet er niet aan denken.” Hij rilde even bij het idee.

“Welnee gekkie,” zei Kitty lachend. “Als het dooit, dan smelt de sneeuw en het ijs niet ineens. Dat gaat heel langzaam hoor. Dat weet je toch.”

“Ja,” zei Knorretje. “Maar ik weet nog steeds niet goed wat dooi is. Volgens Vlekkie is dat hetzelfde als smelten. Is dat zo?”

“Bijna,” zei Kitty. “Als het dooit dan smelt de sneeuw overal.”

“Hoe weet je dan dat overal de sneeuw smelt?,” vroeg Knorretje.

“Dat zie je gewoon,” zei Kitty. “Op het ijs komt een laagje water te liggen. Bovendien druppelt het dan overal.”

“Druppelt het?” vroeg Knorretje. “Bedoel je dat het regent?”

“Nee,” zei Kitty, “als de sneeuw smelt, dan druppelt het water overal vanaf. Het druppelt van de daken, van de bomen. Ja overal waar sneeuw op ligt.”

“Nou dat wil ik wel eens zien,” zei Knorretje.

Knorretje liep de stal uit naar buiten. Er lag al wat minder sneeuw. De sneeuw die er nog lag was ook niet meer zo zacht. De sneeuw was wat harder en gladder geworden. Knorretje had daar niet zo'n erg in. Voor Knorretje het wist was hij dan ook al uitgegleden.

“Au!” riep hij. “Au.” Kitty en Vlekkie liepen bezorgd naar Knorretje.

“Gaat het Knor?” vroeg Vlekkie. “Heb je je erg pijn gedaan?”

“Ja wat dacht je,” zei Knorretje. “Het lijkt hier wel een ijsbaan. Hadden jullie me niet even kunnen waarschuwen? Jullie weten toch dat ik geen schaatsen heb.”

“Sorry Knor,” zei Kitty. “We hadden je inderdaad moeten waarschuwen. Als het dooit, dan kan het soms wel eens wat gladder worden.”

“Ja dat heb ik gemerkt,” zei Knorretje. Hij keek eens om zich heen of hij ergens water zag druppelen. Hij keek naar boven, maar nergens zag hij water druppelen.

“Ik geloof dat ik ook nog voor niks naar buiten ben gekomen,” zei hij wat boos. De sneeuw zou toch overal smelten? Ik zie nergens druppels. Of moet ik soms naar een kraan lopen? Misschien dat die druppelt.”

“Nee,” zei Vlekkie, het...” Voordat Vlekkie zijn zin kon afmaken viel er vanaf het dak een grote koude druppel bovenop Knorretjes snuit.

“Iek!” gilte hij en maakte van schrik een sprongetje opzij, maar... Ook daar viel net een grote koude druppel naar beneden. Precies op zijn rug.

“Iek!” schreeuwde hij opnieuw. “Wie gooit er hier met ijswater? Ben jij dat Vlek?”

“Nee natuurlijk niet,” lachte Vlekkie. “Die druppels dat is nu die smeltende sneeuw. Kijk maar naar boven.” Nu zag Knorretje het ook. Van het dak van Knorretjes stal drupte zo nu en dan een grote druppel.

“O,” zei Knorretje. “Bedoelen jullie dat met het gedruppel. Nou dat heb ik wel eens vaker gezien. Ik dacht dat het overal zou druppelen. Net alsof het regende.” Opnieuw viel er een druppel naar beneden. Deze keer viel de druppel bijna op Vlekkie. Deze kon nog net op tijd wegspringen.

“Kom op jongens,” zei Knorretje. “Laten we weer naar mijn stal gaan. Daar druppelt het helemaal niet.” Zo liepen de drie vrienden weer in Knorretjes stal naar binnen. Kitty, Vlekkie en Knorretje gingen daar heerlijk in het zonnetje zitten. Daar bleven de drie vrienden nog een hele tijd gezellig kletsen.